

Oude verhalen, nieuwe inzichten

Een pleidooi voor de aarde

Colofon

ISBN: 978 94 6365 205 6

1e druk 2020

© 2020, Evert Conradie

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Oude verhalen, nieuwe inzichten

Een pleidooi voor de aarde

Evert Conradie

Inhoud

Een pleidooi voor de aarde.....	9
Inleiding.....	11
Wat vooraf ging.....	20
Na zijn wonderlijke reis	22
Egypte	26
Bijeenkomst	29
Vervolg van de bijeenkomst	38
Egyptian Museum, een stukje geschiedenis.....	73
Mali	78
Inwijding.....	86
Santellaga	93
Kliffen	101
Beeld van de toekomst.....	110
Geheime grotten	140
Ontmoeting	144
Lessen over de dood	153
Onder water.....	160
Slot.....	203
Zijn laatste reis	205
Bijlagen	227
Het Judasevangelie	227
Zarathoestra	239
Spinoza	242
Uitspraken	243
Naslag	245

De tijd is aangebroken om het stilzwijgen te verbreken; want het menselijke ras is op een kruispunt aangekomen waar het moet beslissen tussen onderworpenheid aan de materie en streven naar verovering van de wereld van de geest.

Boeddhist Lama Anagarika Govinda in 1960(!!)

Een pleidooi voor de aarde

Vaak denk je iets te begrijpen, maar niets is minder waar. Tijdens elk onderzoek kom je tot de ontdekking dat je maar zo weinig weet. Afzonderlijke onderdelen kun je misschien nog wel doorzien, maar de grote verbanden zijn te groot, te complex. Net als in de wetenschap die het universum bestudeert: bij elke ontdekte verste ster blijkt het universum toch weer groter te zijn en moet er nog betere apparatuur ontwikkeld worden om weer verder te kunnen kijken. Het lijkt wel alsof het universum groter wordt naarmate onze ontwikkeling ook groter wordt. Hoever zal dat doorgaan? Uiteindelijk zullen wij de dingen gaan zien zoals ze werkelijk zijn en onze eigen grenzen opheffen, maar eerst moeten we nog heel veel leren en dat leren begint bij onszelf. Vanuit die beperking heb ik toch dit boek willen schrijven, omdat ik denk dat het iets te bieden heeft.

Na het schrijven van *De wonderlijke reis van Erik* was er nog veel materiaal over dat niet was uitgewerkt. Het was ook niet direct inpasbaar in dat boek. Toch bleek, na het uitwerken daarvan, dat het idee van wie je bent vraagtekens oproept. Daarom dit boek, waarin bijzondere gesprekken en gebeurtenissen plaatsvinden die je laten nadenken over het belang van de aarde.

Opmerking:

Alle gebeurtenissen op de verschillende locaties die in dit boek worden genoemd zijn, net zoals de namen, slechts het toneel waarop dit verhaal zich afspeelt.

Evert Conradie

Inleiding

De meeste mensen vragen zich weleens af wie hij of zij is en waarom hij of zij hier op aarde is. De een wil dat erg graag weten en houdt zich met die vraag bezig en probeert antwoorden te zoeken, maar anderen zien daar het belang niet van in. Maar toch, als je daar nieuwsgierig naar bent, zou je eens bij jezelf kunnen beginnen. De eerste vraag zou dan kunnen zijn: wat ben ik, waaruit besta ik?

Dan begin je met het ontleden. Meestal begint dat bij de materie, bij de mens. Gelukkig is daarover al een hoop bekend. We weten dat het lichaam bestaat uit cellen en die bestaan weer uit moleculen. Een molecule bestaat uit atomen en een atoom bestaat uit een kern met daaromheen de elektronen. Het merkwaardige is dat om je lichaam nog iets zit, een aura. En zo kun je doorgaan. Maar strikt fysiek genomen kom je al gauw tot de ontdekking dat de mens een sterke binding met de aarde en zijn omgeving heeft, een binding die veel sterker is dan wij meestal denken. Ons lichaam is een integraal onderdeel van deze planeet. Ga je op onderzoek uit, dan kom je al gauw tot verrassende ontdekkingen. Maar eerst begin je met je af te vragen wat het doel van het leven is, misschien is het wel gewoon doelloos en bestaan wij zonder enig doel. Of nog een stapje verder: is de hele schepping ontstaan zonder doel. In contrast hiermee merk je dat de meeste mensen zich wel doelen stellen en die ook nastreven. Gelukkig maar, want een doelloze mensheid zou het niet lang volhouden. Als je honger hebt, dan wil je eten en als dat er niet is, dan probeer je dat eerst te krijgen, dat is al een primair doel. Ook kun je je afvragen: waarom zou ik mij ontwikkelen? Daar kun je een heleboel antwoorden op

bedenken, maar de belangrijkste is: ik wil weten wie ik ben en waarom ik ben. Ben je, na veel onderzoek, net een beetje thuis in de materie, dan doemt dus deze vraag op: wie ben je? Maar daar weet de wetenschap wel raad mee. Wie je bent, is een gevolg van de activiteiten die de cellen in de hersenen uitvoeren door verbindingen te maken en door ervaringen vast te leggen, dus via de materie. Daardoor ontstaat een beeld van jezelf. Maar er is meer, veel meer. Het antwoord zal de materie overstijgen en kan dan verdergaan in de geesteswetenschappen, zoals de filosofie, theologie of cultuurwetenschap. Maar dat geeft toch ook geen voldoening en dus zoek je verder, maar nu in de geschiedenis. Als je dan zo ver mogelijk in de menselijke geschiedenis teruggaat, dan vind je antwoorden, of eigenlijk verhalen, over het ontstaan van de mensheid. In het verleden zijn er weliswaar leraren geweest, zoals Zarathoestra, Boeddha, Jezus en Mohammed, die de mensheid een bepaalde richting opstuurden, maar ondanks hun wijze lessen blijkt de verleiding om daarvan af te wijken minstens even groot. Gelukkig kiezen de meeste mensen van nature voor het goede, ondanks de dagelijkse werkelijkheid. In dit veld van tegenstellingen moet de mensheid zijn weg zien te vinden en de geschiedenis combineren met de eigen waarneming. De eerste stap is dan op zoek te gaan en te beginnen bij jezelf.

Stel je eens voor: je zit in een zaal te luisteren naar iemand die iets vertelt over jou, over hoe je in elkaar zit. Niet wie je bent, of waarom je bent, maar meer aards gericht over wat je bent. Aandachtig luister je naar dat verhaal, misschien ben je het eens met de spreker en begrijp je zijn verhaal, maar het kan ook zijn dat het je niet interesseert en dat je gedachten afdwalen.

Dan komt de spreker met een voorstel om een experiment te gaan doen en hij vraagt of de aanwezigen mee willen gaan in dit experiment.

Daar zijn de meesten wel voor, maar voordat hij begint komt hij eerst met een korte opmerking: 'Het is goed mogelijk dat het je niet lukt om mij te volgen, maar dat is niet erg, want je kunt het zelf opnieuw proberen in je eigen tempo. Belangrijk is wel dat we verder stil zijn, zodat anderen niet gestoord worden en uit hun concentratie raken.'

En hij vervolgt: 'Ga allemaal even gemakkelijk zitten en leg de handen ontspannen in de schoot of op de knieën. Sluit nu de ogen, want daardoor kun je je beter concentreren.'

De spreker is nu een stem geworden.

'Ga nu eens met je gedachten naar een punt ergens dicht bij en vlak boven je hoofd, de afstand is niet zo belangrijk, en probeer eens of je jezelf in gedachten kunt zien zitten, dus kijk vanuit dat punt naar beneden, naar jezelf.

Doe dit enige tijd en probeer jezelf te zien: de kleur van je haar, je kleren, je houding en kijk ook eens naar je handen die op je knieën rusten. Het moet even wennen, maar als je volhoudt, dan lukt het wel. Het is een stukje geheugen dat meehelpt om dit droombeeld te realiseren.

Geconcentreerd neem je nu jezelf waar en misschien ook wel een stukje van de nabije omgeving, of van je burens misschien.' Dan hoor je de stem zeggen: 'Beweeg nu eens je handen.'

Op datzelfde moment is de concentratie weg en ben je met je gedachten bij je handen, die je nu bewust beweegt. Meestal gaat dat onbewust, maar nu was het een bewuste keuze.

Je ogen zijn nog steeds dicht en de stem gaat verder: 'Dit was slechts het begin, maar nu gaan we een stapje verder. Als ik te snel ga, of je bent even afgeleid, dus uit je concentratie en met je aandacht weer terug hier in de zaal, probeer het dan gewoon opnieuw.'

We gaan nu samen op reis en beginnen weer met de handen op de knieën en proberen onze waarneming iets uit te breiden. Doe precies hetzelfde als eerst, maar ga nu met je gedachten wat hoger zitten, ergens onder het plafond.

Kun je nog steeds jezelf zien zitten? Probeer eens de omgeving te bekijken, de mensen naast je, die had je al met je fysieke ogen gezien, dus daar kun je nu waarschijnlijk ook wel een beeld bij krijgen. Probeer ook eens beelden te zien van de rijen achter je. Waarschijnlijk zijn die vager, maar dat geeft niet. Misschien lukt het daarna om een beeld van de zaal te krijgen. Blijf even met je gedachten bij deze beelden. Als dat niet helemaal lukt, beweeg dan even je handen en probeer het opnieuw.'

Even later komt de stem weer: 'We gaan nu proberen om een stukje verder te gaan en we proberen om met onze gedachten boven het gebouw te komen. Kun je iets waarnemen van de vormen van het gebouw? Krijg je een idee? De schoorstenen, de dakbedekking en misschien de tuin of de straten die grenzen aan het gebouw. Het hoeven geen scherpe beelden te zijn, want die vereisen heel veel oefening, als je maar ongeveer een beeld of een indruk hebt, dat is al meer dan voldoende. Je hoeft nergens bang voor te zijn, want je weet dat je daarbeneden bent en misschien zie je jezelf nog zitten. Je bent nu bezig om je waarneming

los te maken van je zintuigen, maar je weet dat je er nog steeds bent.

Langzaam ga je nu met je gedachten omhoog. Het gebouw wordt kleiner en je neemt vaag de omgeving waar, maar je bent nog steeds jezelf, hoor. Je bespeurt ook dat andere mensen in de zaal ergens bij je in de buurt zijn. Heel eventjes moet je wennen, maar dan gaan we nog verder omhoog, we gaan de ruimte in. Je kunt het gevoel krijgen dat je zweeft en dat is een heerlijk gevoel, een gevoel van vrijheid, geen zwaarte en geen moeten. Ook nu bespeur je nog steeds de aanwezigheid van de anderen en ook zij zijn vrij en ontspannen. Beneden zie je de aarde, je kent de beelden wel en daarom is het ook niet zo moeilijk om in gedachten diezelfde beelden te zien. De aarde met zijn continenten, de zeeën, de bergen, de kleuren; je neemt het waar, maar probeer het niet te scherp te zien. Je weet dat het er is en dat is voldoende. We gaan nog een stukje verder de ruimte in en we zien de aarde steeds kleiner worden, steeds kleiner, het wordt een stipje in de verte, verlicht door de zon, die nog wel duidelijk zichtbaar is. Nog steeds zweven wij met elkaar door de ruimte, vrij en ontspannen. Zwevend en vrij draaien we langzaam rond in deze gewichtloze toestand en we kijken om ons heen. We zien een wereld aan sterren schitteren. De ruimte is werkelijk bezaaid met sterren, zo mooi. Het is stil, heel stil, en er is niets dat ons stoort; we voelen dat we er zijn in de ruimte, in de rust, de stille rust. Ons hele gevoel is open in deze stilte, een stilte die door niets wordt verstoord, of toch? Er is wel iets dat onze aandacht trekt, het is niet angstig hoor, en zoekend kijken wij om ons heen wat onze rust verstoorde. Maar er is niets te zien en we keren dan ook weer terug naar onze eigen gedachten.'

De stem zakt langzaam weg naar de achtergrond en ons ei-

gen denken neemt het over. In deze stille ruimte dwalen onze gedachten automatisch naar de oorsprong, de basis van ons leven: wie heeft dit gemaakt, waar zijn we, waar komt dit vandaan? Merkwaardig toch, die constructie van dit heelal met al die sterren en af en toe een soort eruptie, een flits. En daarbeneden, daar zien we ons eigen stelsel, we zien de zon en heel klein ook nog een puntje aarde.

Het is hier zo stil ..., zo vredig ..., zo eeuwig en tijdloos.

Het is hier Altijd.

Maar er is hier geen Tijd.

Hier is dus alleen maar AL.

Verbaasd kijken we rond en er komen ideeën naar boven, we gaan nadenken. Als dit het AL is, dan hoeven we helemaal niet naar andere planeten toe, ook daar blijft het dezelfde AL. De mens blijft een mens en blijft van de aarde en zou daar alleen maar een nieuwe versie van de aarde maken. Onze gedachten gaan nog verder: als dit het AL is, dan zou de geest van de Schepper ook hier moeten zijn.

Of ..., maar je durft het haast niet te denken: zou dit AL dan de geest van de Schepper zijn? Op aarde kunnen mensen in gedachten met Hem spreken en soms krijgen zij daar ook antwoorden, maar hier? Dit is buiten de aardse werkelijkheid en de aardse ideeën van een Schepper zijn hier misschien wel niet van toepassing. We kijken om ons heen en zien de sterren en af en toe zien we ver weg een soort van lichtspoor. Geen vallende ster, maar misschien een vonk tussen de sterren? Merkwaardig, het lijkt wel een beetje op ons eigen brein, dat werkt net zo. Ook de cellen in onze hersenen sturen signalen naar elkaar en daardoor kunnen wij denken. Zou dit, en weer even aarzelen wij, zou dit dan niet de geest, maar het brein van de Schepper zijn? En bestaan wij dan als gedachten op een van die cellen in dit reus-

achtige brein, geconcentreerd op dat kleine speldenpuntje daar beneden ons, de aarde? Dan zijn wij dus ook een gedachte, maar dan wel een gedachte met een eigen wil, of is die wil dan ook een gedachte van het brein? In deze gigantische ruimte lijkt het net alsof ons bestaan op dat miniatuur-atoompje daar beneden ons iets onwezenlijks is. Wij zweven hier, maar bestaan daar. De vergelijking met een atoom is eigenlijk niet zo gek, want ook de ruimte om een atoom is immers ontzettend groot, net zoals hier. De kleinheid van het atoom in onze wereld is dus evenredig aan de kleinheid van de aarde in dit universum. Maar we zijn wel onderdeel van deze hele schepping, al is het dan op dat miniatuur-atoompje daar ver weg beneden ons. Als dit het brein zou zijn, dan is het denken de basis van ons bestaan, dan zijn we dus gedachten, gedachten van dat grote brein. Hier komen we uit bij de basis dat materie geest is in een lagere snelheid, dan zijn we dus geestmensen. Mensen zijn aards, maar de geest is oneindig. De stilte om ons heen nodigt ons uit om verder te gaan, om verder uit te zoeken hoe het zit. Gedachten veroorzaken beweging en beweging scheidt vormen en beelden. Dan zou ons brein dus een kopie kunnen zijn van dit grote geheel en ons kleine bewustzijn deel uitmaken van dit grote bewustzijn. Hier moeten wij even bij stilstaan, in deze stilte, in deze oneindige ruimte, en we zien onszelf weer zweven in deze prachtige en vredige ruimte. Eigenlijk is het fantastisch dat dat kleine bewustzijn van ons zelfstandig werkt en toch deel uitmaakt van dit grote geheel. Hier moeten we later toch eens verder over nadenken. Het begint ook duidelijk te worden dat de ruimte en de stilte onze gedachten gaan beïnvloeden. Hoelang zweven wij hier al? De tijd speelt geen rol in deze gigantische ruimte, daarvoor is het veel te groot. Maar juist die gedachte aan de tijd brengt iets naar voren in

onze herinnering en dat is dat kleine puntje daarbeneden. Gelijktijdig bij de gedachte aan dat kleine stipje nemen we dat zachte geluid weer waar. Heel zachtjes komt er iets bij ons binnen, iets vriendelijks en ook iets vrolijks. We kijken om ons heen, geluid hier? Er is niets, we zien ook niets. Maar toch komt er heel zachtjes iets door die stilte heen. We kijken naar elkaar, nog steeds heerlijk en ontspannen zwevend in deze ruimte, en we merken dat de anderen dit geluid ook waarnemen. Het is niet angstig en we zijn ook niet bang en dus luisteren wij nieuwsgierig naar dit zachte geluid. Maar helaas, de gedachte aan de tijd doet ons ook beseffen dat we weer terug moeten en langzaam, met een beetje tegenzin, keren wij terug naar dat kleine puntje beneden ons. Op het moment van terugkeer wordt de waarneming van het geluid sterker, het lijken wel stemmen, of nee, het is meer een koor. Terwijl wij rustig terugkeren, begint het koor zich verstaanbaar te maken, we verstaan de gezongen woorden: 'Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.'

En nog een keer:

'Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.'

Verwonderd vinden wij onszelf weer terug op de stoelen in de zaal, met nog steeds de stemmen van dat koor in ons hoofd. We willen het nog niet, maar toch openen wij onze ogen. We zien elkaar, de spreker, de zaal, en horen nog steeds een echo van dat koor. Het duurt even voordat wij weer helemaal terug zijn in de fysieke werkelijkheid. In de zaal is het stil.'

De spreker neemt ook even een pauze en vervolgt dan: 'Beweeg de handen en neem ook even een andere houding aan, daardoor attendeer je je lichaam op de plaats waar je bent.' De betovering is verbroken en wij zijn weer terug.

De spreker vervolgt: ‘Misschien heeft u mijn gedachten niet gevolgd en bent u hier in deze zaal uw eigen gedachten gaan volgen, dat is prima, maar als u wel deze reis heeft kunnen maken dan weet u dat u een andere dimensie heeft bezocht, de dimensie van uw geest. Een dimensie met ongelooflijk veel mogelijkheden die u zelf kunt gaan onderzoeken. Deze dimensie is steeds bezig om ons te sturen, maar in onze aardse werkelijkheid kunnen we slecht luisteren. Daarom is het zo belangrijk om af en toe even de tijd voor onszelf te nemen.

Nu wij weer in de fysieke werkelijkheid zijn teruggekomen, kunnen wij onze aardse zaken weer gaan oppakken, maar u kunt altijd zelf even de aardse werkelijkheid loslaten om tot rust te komen in de dimensie van uw eigen geest. Het is een van de mogelijkheden om op zoek te gaan naar antwoorden.’

Wat vooraf ging

Erik had een uitvinding gedaan, een motor, maar niet zomaar een motor, nee, het was een heel speciale motor die het mogelijk maakte om verre ruimtereizen te maken. Met de hulp van belangrijke organisaties op het gebied van de ruimtevaart werd met zijn motor een ruimteschip ontwikkeld en kreeg Erik de primeur om als eerste een lange reis te mogen maken. De reis zelf was al bijzonder door de snelheid die het schip kon halen en daardoor de afstand die in korte tijd kon worden afgelegd. Maar in verhouding tot de kennis die hij opdeed, was dat van minder belang. Veel meer waren de inzichten die hij op deze reis kreeg van invloed op zijn leven. Maar dat was niet alles, want er vond ook een ontmoeting plaats met een andere intelligentie. Het was een volk dat lang geleden hun basis had op de planeet Venus, maar om niet-vermelde redenen daar waren vertrokken. Met deze intelligentie kon hij, tot zijn verbazing, heel goed communiceren. De gesprekken die hij daar, ver weg in die oneindige ruimte, voerde met de leider van deze groep, Azaria, en later met Kunolo, verschaften hem een dieper inzicht over de aarde en de mensen die daarop verbleven. Deze grote groep reisde door de ruimte met de opdracht om, waar dat nodig was, hulp te bieden. Deze ontmoeting maakte een grote indruk op Erik en hij wilde nog lang niet weg. Maar ook zij hadden bepaalde taken uit te voeren, daarom ging na een korte tijd ieder weer zijn eigen weg. Maar niet voordat zij Erik een heel stuk verder de ruimte in brachten. Door de grote snelheid van dit Venusschip kwam hij in een gebied terecht waar geen sterren meer waren te bekenen. Toen realiseerde Erik zich dat hij verdwaald was in *deep space* en hij gaf zich over aan een langzaam einde. Toch was er